

En de jongen gingen zitten om zijn vader te laten zien, dat hij met zijn rechterhand zijn linkerhand kon pakken. Het beest was nu stil, want Johan, die aan tafel naast Gerard zat, had een stuk aardappel in den open snavel geduwd en het dier kokhalsde vergeefs om de kleffe massa kwijt te raken.

„Gerard, je begrijpt heel goed, dat je niet kunt danken met een kip in je arm. Laat dadelijk dat beest los,” zei de predikant.

Gerard stond op van zijn stoel, mopperde iets van „waarom niet”, en liep naar het raam, dat open stond. Maar uit kwaadheid liet hij 't dier los voor hij bij het raam was en zei:

„Daar stommerik.”

Nu scheen de kip dien naam zich waardig te willen maken. Zij vloog niet den tuin in, maar liep naar 't raam, dat dicht was.

De jongens op en aan 't jagen!

De kip vloog al kakelend door de kamer; het stuk aardappel was zij kwijt geraakt; dit lag voor het open raam.

„Gerard, dat doe je nu expres,” zei de predikant boos.

De jongens op en aan 't jagen!

„En u zei zelf van dadelijk loslaten,” verdedigde zich de zoon.

De jongens joegen al hun best om de kip er uit te krijgen. Telkens als het dier bij het geopende raam was, liep het schuwe beest weer terug. Gerard vond, dat Johan fout joeg en Johan beweerde, dat Gerard het veel te wild deed. Ook de kippen in den loop werden onrustig en kakelden geducht,